

ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

E-mail: kmpzt@ukr.net

Число 18
листопад
2017 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство»

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці – у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

Мандрівному кінофестивалю DocuDeys UA у Кривому Розі виповнилося 10 років!

(Читайте на 2-3 стор.)

ПІСЛЯ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ НЕМАЄ ПОЛІТИЧНОЇ ВОЛІ

Про те, що у державного керівництва сьогоденної України після Революції Гідності немає політичної волі, аби довести справу до кінця, виконавши завдання, там висловлені, говорилося не раз і на різних рівнях. Але особливо показовий висновок, який це підтверджує, можна було зробити 20 листопада, під час передачі «Свобода слова» на каналі ICTV. І для цього достатньо було вислухати лише два виступи: керівника Департаменту спецрозслідування, що займається справами тих подій на Майдані, Сергія ГОРБАТЮКА та одного з ініціаторів тих протестних акцій наприкінці листопада 2013-го року журналіста «Української правди» (а нині – народного депутата України) Мустафи НАЙЄМА.

Перший, зокрема, зазначив:

«Департаментом спецрозслідувань здійснюється розслідування злочинів, вчинених тільки в Києві під час подій, що мали місце в листопаді 2013 – лютому 2014 року. Це близько трьох з половиною тисяч епізодів злочинів. І відповідно в цих злочинах було задіяно величезну кількість правоохоронців: понад 15 тисяч осіб перевіряється на вчинення злочину. І задіяні були не тільки правоохоронці, це загалом практично весь державний апарат і суддівський апарат, що тим чи іншим чином був причетний до злочинної протидії протестним акціям. І робота з розкриття злочинів – це практично робота всієї держави, бо це не може бути роботою окремого слідчого підрозділу. І якщо говорити про цей час, коли здійснювалось розслідування нами, то я можу впевнено на сьогоднішній день сказати, що справа щодо розслідування злочинів під час протестних акцій не стала справою державного пріоритету, це не стало справою державної ваги.... Це і допомога оперативних підрозділів щодо розкриття злочинів правоохоронців, чого немає. Знову ж таки, це підтримка керівництва Генеральної прокуратури України щодо достатнього забезпечення штату слідчих

підрозділів, але замість цього відбувається скорочення. Про це я говорив минулого року, але з того часу змін не відбулося. Це ще і проблематика розгляду справ у судах. – На сьогодні в судах знаходиться близько 250-ти звинувачених. Але маємо лише 49 вироків, і з них тільки 2 реальних. А де ж той результат, на який очікує суспільство саме в покаранні? Його немає».

А як сказав Мустафа НАЙЄМ, «...нам, молодим людям, не вдалося об'єднатися в парламенті в одну команду, яка могла б просувати єдину програму або єдине бачення. На жаль, це сталося через те, що були ілюзії, що попри те, що ми пішли по різних списках і командах, думали, що всередині все-таки згуртуємося. Друге: мені й досі не вдалося зрозуміти, яким чином (можливо, це й неприємне визнання), я не знаю, яким чином молоде покоління в нашій країні може перемогти ту концентрацію ресурсів (медійних, грошових, політичних, адміністративних), які, на жаль, і досі належать старому поколінню. Коли кажу про старе покоління, я не маю на увазі рік народження чи причетність до цієї чи іншої влади. Я маю на увазі тих людей, які дотримуються саме тієї системи цінностей, проти якої ми виступали. На жаль, ці люди й досі контролюють 90 відсотків усіх ресурсів країни. І щоб з новими ідеями потрапити на публічну площину, щоб почули люди, щоб намагалися вибудувати структури..., то єдина можливість таке зробити – це діяльність волонтерів. Це люди, які можуть забути про свої родини, про свою кар'єру, про своє здоров'я, про свій час – і тоді вони можуть щось створити. Доти, доки до них не дійшли руки. А потім до них доходять руки тих, кому вони неугідні, неприємні – і починається їх повна дискредитація. І в цій ситуації розпач і розчарування – це найбільша загроза (мені так здається) отим новим людям».

Підготував Іван БІЛОХРЕСТ

Алма РОМАНЕНКО

Від катівень Луб'янки до життя в криворізькому засланні

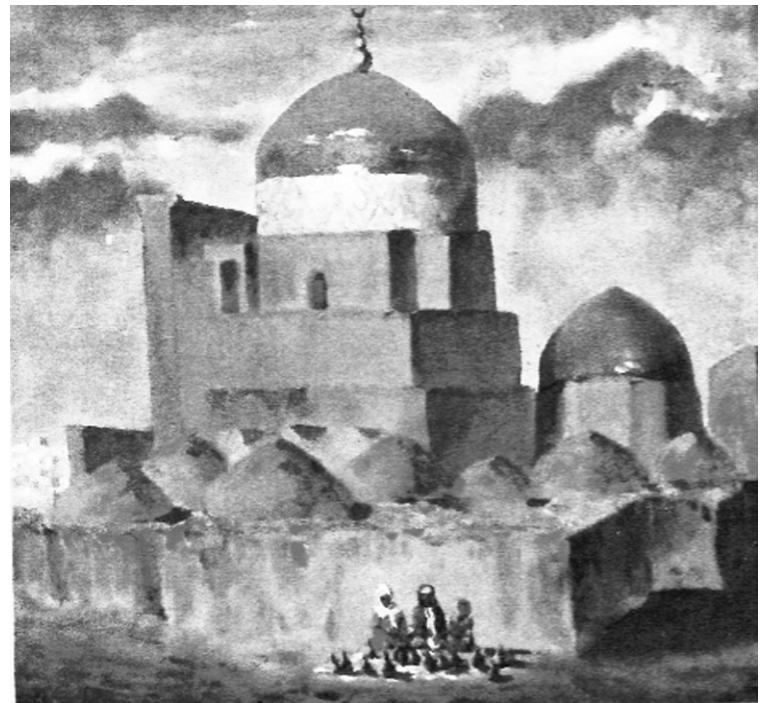
(Із історії однієї родини)

(Продовження, а початок у числах 15, 16, 17 – 2017 р.)

Одного вечора ми із сестрами вирішили пройтися вузькими вуличками Хіви без супроводу. Ми вже ознайомилися з багаточисленними мечетями і палацами, нас вразила моральна атмосфера поваги до старовини, далеко не все сходилося з нашими уявленнями, здобутими з книг. Хотілося побачити своїми очима житлові квартали, побут простих хівинців.

Більшість будівель у Хіві з глини, з плоскими дахами, перед кожним будинком щось схоже на веранду з навісом. Прикрасою кожного житла вважаються двері, вкриті неперевершеним різьбленням. Напевно, немає в Хіві дверей з однаковим візерунком. Це своєрідні витвори мистецтва. Колони, що підпирають навіси, теж прикрашені різьбленнями.

(Закінчення на 4 стор.)

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Джеймс МЕЙС «Проти України СТАЛІН у 1932-1933 рр. вів неоголошену війну»

Я читав журнали й одну більш-менш комплектну газету «Вісті ВЦВК» - попередника теперішнього «Голосу України», поступово почав розуміти, що сталося в Україні. Пізнавав особистості, абсолютно невідомі, такі як Георг ЛАПЧИНСЬКИЙ, Василь ШАХРАЙ, Олександр ШУМСЬКИЙ, Микола ХВИЛЬОВИЙ, Матвій ЯВОРСЬКИЙ, почав усвідомлювати, чому саме Україна зазнала найтяжчого пресу сталінського терору. Тому що вона мала більше населення, ніж усі загалом неросійські республіки. Тому що вона мала великий досвід національно-визвольних змагань. Для України уроки Центральної Ради, уроки гетьманщини не минули безслідно. В Україні до 1933 року була створена й існувала розвинена державна організація, хоча й у рамках поліцейських обмежень, набула значного розвитку культура, поширювалася сфера вживання української мови на пролетаріат та на органи державного управління. Щоб перетворити СРСР – «складну єдність», про яку мріяв М. ВОЛОБУЄВ, - на сталінську імперію, потрібно було зламати Україну. Це СТАЛІН зробив шляхом організації Голодомору. Ворогом номер один для СТАЛІНА та його оточення був не лише український селянин чи український інтелігент, ворогом була Україна як така. Проти неї СТАЛІН у 1932-1933 рр. вів неоголошену війну, кинувши сюди весь наявний військовий, поліцейський, політичний та економічний арсенал».

Джеймс МЕЙС,

історик, політолог, дослідник голодомору в Україні; саме завдяки його дослідженням світ дізнався про Голодомор в Україні; 14 листопада 1998 року; з його книги «Свічка у вікні», яка вийшла друком в бібліотечці газети «День» у видавництві ПрАТ «Українська прес-група» в Києві в 2014-му році; с. 15-16 другого видання.

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Мандрівному кінофестивалю DocuDeys UA

Це сталося вперше у Кривому Розі в 2007-му році завдяки ініціативі народного депутата України першого скликання і голови правління криворізької організації ВУТ «Просвіта» імені Тараса ШЕВЧЕНКА Миколи КОРОБКА: саме він тоді започаткував у нашому місті регулярне проведення мандрівних показів кінофільмів Міжнародного фестивалю Дні документального кіно в Україні DocuDeys UA, взявши на себе організаційний тягар адміністратора. Продовжує він це робити й сьогодні ще і як керівник громадського об'єднання «Криворізьке міське правозахисне товариство», яке було утворене сім років тому, в листопаді 2010-го. А газета «Промінь Просвіти» (з березня 2017-го року - «Промінь Просвіти Є») була й залишається тут найпершим і найпопулярнішим інформаційним партнером цього фестивалю.

Особливе слово – про координатора DocuDeys UA у Кривому Розі Олександра ЧИЖИКОВА. Справа в тому, що у нього нині – не тільки ювілей кінопоказів найкращих фільмів фестивалю в Кривому Розі та в Криворізькому районі. У нього – ще і ювілей із нагоди дня народження. І з цього приводу і Криворізьке міське правозахисне товариство, і редакція газети «Промінь просвіти Є» вітають пана Олександра із особистим святом з побажаннями йому нових успіхів і творчих перемог як у поширенні кращих зразків кінодокументалістики світу серед криворізьців, так і в туризмі, де він працює ще раніше, ніж у сфері поширення фільмів DocuDeys UA.

ПРО ГОЛОДОМОР У КІНО

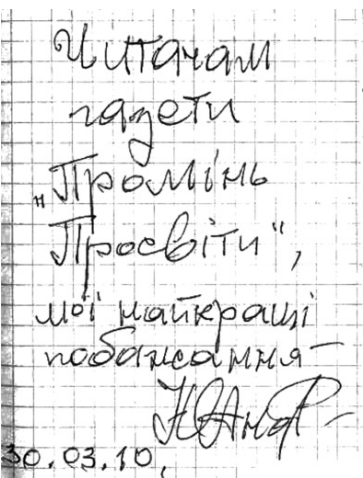
Важливо підкреслити, що це число газети готувалося тоді, коли всі відзначали 85-ті роковини Голодомору в Україні 1932-1933 років як геноциду проти українського народу. А тому в рамках розповіді про

шов на екран 16 квітня 1983 року під назвою: «10 мільйонів жертв. Україна 1932 – 1933. Незнаний голод»), Тарас ГУКАЛО сказав, що його родина виїхала з України й прибула до Канади ще 1897 року. А сам він вперше приїхав в Україну тільки 1992 року, разом із своїм другом,

ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

фестиваль документалістики просто необхідно зупинитись на одному моменті: коли в 2009-му році, під час 6-го Міжнародного фестивалю DocuDeys UA у Києві, в Будинку

кіно, наша журналістка Олена МАКОВИЙ (одночасно – редакторка ТРК «Криворіжжя», яке нині стало місцевим підрозділом Суспільного мовлення України) зустрілась із Тарасом ГУКАЛОМ. Ось фрагменти із її розповіді:

«Коротко розповівши про себе і про роботу над створенням першого в світі документального фільму про Голодомор в Україні (він вий-

шов на екран 16 квітня 1983 року під назвою: «10 мільйонів жертв. Україна 1932 – 1933. Незнаний голод»), Тарас ГУКАЛО сказав, що його родина виїхала з України й прибула до Канади ще 1897 року. А сам він вперше приїхав в Україну тільки 1992 року, разом із своїм другом, одразу зайшов до одного із залів, у якому проводився семінар для правозахисників. І він висловив своє обурення тим, що один із організаторів того семінару вів заняття російською. – І реакція була миттєвою: виявилось, що той ведучий добре володіє українською, як і всі слухачі, і всі того дня спілкувалися (що-правда, - тільки на заняттях) виключно українською. Вразило мене те під час наших розмов, що він підкреслював: західний світ знав про Голодомор в Україні, але не зробив спроби втрутитися... Разом з тим, згадуючи про підготовку до зйомок фільму про Голодомор в Україні, Тарас ГУКАЛО говорив, що його продюсери вже знали як відомого в країні документаліста, але все одно спочатку задавали різні запитання, оскільки ні в енциклопедіях того часу, ні в історичній літературі не було матеріалів про те, ніби в Україні був жорстокий Голодомор, від якого загинули до десяти мільйонів українців».

генерал-губернатором Канади Романом Джоном ГНАТИШИНИМ, і щиро радів тій зустрічі. Тим більше, що вдалося організувати перший телеміст Монреаль-Київ (через Золочів), де в одній країні на телебаченні був Дмитро ПАВЛИЧКО, а в іншій – Левко ЛУК'ЯНЕНКО. А також він радів тому, що під час тієї поїздки встановили тризуб і синьо-жовтий прапор на українському кораблі в Чорному морі. Говорить, що це було захоплююче видовище. А коли я його спитала, над чим він зараз працює, то він сказав наступне: «Я працюю над тим, щоб ви стали більше українцями, хоча я розумію, що тільки ви самі собі можете допомогти й не будете користися Москві». Для мене також дуже важливо те, як режисер висловився щодо влади, інформації і журналістів: «Ми всі маємо проблеми з владою, яка не схильна до правдивої інформації. А ви, журналісти, маєте її контролювати, хоч вона й дуже не любить контролерів, вона любить бути вільною від контролю й роботи, що хоче. Ви, українці в Україні, маєте менше слухати чужинців і маєте самі все робити». Тарас ГУКАЛО на той фестиваль потрапив випадково й

«МИ СТВОРИЛИ ФАЛЬШИВЕ СУСПІЛЬСТВО...»

Гортаючи сторінки газет, каталогів, та вислуховуючи різні зібрані матеріали за ці минулі

роки про фестиваль у Києві і в Кривому Розі, хотілося наших читачів познайомити з чимось непересічним, небуденним, важливим, з тим, що може далі знадобитися в житті для роздумів, для розуміння того, що ж із нами відбувається. А тому звертаю увагу знову на 2009-й рік, але цього разу – на церемонію відкриття фестивалю. Ось що, наприклад,

рили всі разом (хто – більше, хто – менше) фальшиве суспільство, де ні про які права вже не йдеться, а все в ньому визначає капітал. Ми знаємо одне: в цій країні, в цій державі все вирішують гроші. І, на жаль, кіно залучається дуже слабо до аналізу саме цього матеріалу. Та я маю надію, що кінофестивалі, на одному з яких я присутній, будуть сти-

що тоді мене там найбільше вразило:

«...Кінокритик (і одночасно – керівник правозахисного журі) Сергій ТРИМБАЧ у своєму виступі підкреслив: «У нас розказують, що в Україні, на відміну від Росії та деяких інших країн, є свобода слова і є демократія. На мій погляд, це велика фальш. Ми ство-

мулювати інтерес і відвагу кінематографістів і журналістів. І не треба боятися. Бо якщо будемо боятися, то нас завтра точно закопають...».

А тепер прошу наших читачів помислити над тим, як ці слова уславленого українського кінознавця лягають на сьогочасну ситуацію в Україні: і – не тільки стосовно кіно.

у Кривому Розі виповнилося 10 років!

ПРОСУВАЮЧИСЬ У НЕЗАДОКУМЕНТОВАНЕ МАЙБУТНЄ

Демонструючи під час Мандрівного фестивалю на різних майданчиках Кривого Рогу й Криворізького району документальні фільми, ми, активісти міського об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Тараса ШЕВЧЕНКА і Криворізького міського правозахисного товариства, намагаємося привернути увагу наших земляків до найважливіших, на наш погляд, тем із повсякденного життя незалежної України.

Як це зазвичай відбувається? Звернімося до одного з конкретних прикладів: до свого роду звіту Олександра ЧИЖИКОВА, вміщеного в числі нашої газети від 28 листопада 2010 року. В ньому, зокрема, йдеться про таке:

«...15 листопада, в понеділок о 14-00, в актовому залі Криворізької філії Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, що на мікрорайоні «Зарічний», виступом Миколи КОРОБКА, голови міського об'єднання «Просвіта», розпочався перегляд документального фільму Валерія БАЛАЯНА «Любіть

мене, будь ласка». Фільм присвячений Насті БАБУРОВІЙ, талановитій журналістці з Севастополя, життя якої обірвала куля кілера-нациста. А 19 січня 2010 року минув рік від дня безпрецедентного розстрілу в центрі Москви адвоката Станіслава МАРКЕЛОВА та журналістки Анастасії БАБУРОВОЇ. У стрічці використані справжні відеозаписи російських неофашистів, а також - музичні кліпи, розміщені на нацистських сайтах. Ці матеріали розкривають справжній масштаб неонацизму в сучасній Росії, де нині офіційно існують більше 140-ка зареєстрованих організацій, які налічують півмільйона активних членів. В кінці перегляду до курсантів звернувся підполковник Володимир ЗБИШКО та полковник ПЕТРО ЛИСЕНКО, заступники голови міського об'єднання «Просвіта». Курсанти також заповнили анкети, де написали про свої враження від переглянутого фільму».

Протягом цих років постійно виконували великий обсяг технічної роботи наш системний менеджер Вадим БОРИСЕНКО, високосвідчений професіонал у справі боротьби з організованою злочинністю підполковник Володимир ЗБИШКО, полковник і громадський діяч Петро ЛИСЕНКО (він зараз перебуває на фронті російсько-української війни, захищаючи нашу свободу) і Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, який під час фестивалів у нашому місті часто проводив відеоозйомку.

Сьогодні ми живемо в дуже тривожний час, який набув особливого значення для кожного з нас після початку російсько-української війни в лютому 2014-го року. Того року ми позначили його рубрикою «ФЕСТИВАЛЬ ПРАВДИ під час агресії проти УКРАЇНИ». І при цьому ще раз підкреслили, хто його проводить: «Організатори фестивалю (як і в останні кілька років) — ті самі: Українська Гельсінська спілка з прав людини, Херсонська міська Асоціація журналістів «Південь», Херсонський обласний фонд милосердя і здоров'я і Центр сучасних ін-

формаційних технологій та візуальних мистецтв. Проходить він за участі цілої низки медіа-партнерів і технічних партнерів, за підтримки посольства Швеції, Міжнародного фонду «Відродження» та інших». Якщо ж говорити окремо про Кривий Ріг (коли вже вести мову про мандрівні фестивалі після завершення показів на міжнародному в Києві), то тут до нас у 2009-му приєднався ще один партнер: молодіжний клуб «Шелтер».

Звертаючись до 2007-го року, коли ми, криворізькі просвітяни, організували в нашому місті перший мандрівний кінопоказ фільмів Docu-deys UA, та в наступні роки, маємо пам'ятати про тих, які долучалися до цих заходів, але не дожили до сьогодні. Це Славій КАРПЕНКО, Леонід САМОЙЛЕНКО, Олексій КУЦЕВОЛ, Романія СОБЧАК... Вони зробили свій внесок у нашу спільну справу розбудови Української держави на Криворіжжі, активно пропагуючи правду про історію України і про культуру і традиції українського народу на базі захисту прав людини.

БУДЕМО ВИРОСТАТИ У ТВОРЦІВ І ДІЯЛЬНИХ МРІЙНИКІВ

Звичайно ж, кожен із глядачів сприймає побачене на екранах документального кіно по-своєму і робить свій вибір. Я ж не можу не зізнатися в тому, що мене за ці десять років перегляду великої кількості фільмів найбільше вразив наш український режисер Олег СЕНЦОВ. Він є героєм фільму російського режисера Аскольда КУРОВА «Процес: Російська держава проти Олега СЕНЦОВА». Мене вразило своєю сміливістю, точністю й відвертістю сказане ним у своєму останньому слові на суді, який проходив у Росії: «У нас теж була злочинна влада, але ми вийшли проти неї. Нас не хотіли чути — ми стукали в сміттєві баки. Нас не хотіла бачити влада — ми палили покришки. Кінець кінцем ми пе-

ремогли. Те саме відбудеться у вас рано чи пізно. У якій формі — я не знаю, і я не хочу, аби хтось постраждав, просто хочу, аби вами більше не керували злочинці».

Дещо перефразуючи ним сказане (з поправкою на місцевий — набагато хитріший, але не менш підступний і внутрішньо агресивний — політичний бомонд) варто сказати, що і у нас, у Кривому Розі, теж переможуть правда і справедливість, а на керівних постах будуть правити ті, які тут служитимуть українському народу, а не кожен — своєму гаманцю. Щоб сотні й тисячі людей не ходили місяцями й роками у вигляді прохачів по центрах зайнятості, не отримуючи роботи, а потім, плюнувши на все, їхали кудись за кордон, аби там, на чужині, заробити, або — спивалися з відчаю або ж — просто вмисли, усвідомивши свою не потрібність на рідній, Богом даній, землі, яку «прихватували» лжеправителі, перед цим захопивши весь інформаційний простір над нею. То що ж нам тоді залишається? — Брати приклад з таких героїв, як Олег СЕНЦОВ і як наші герої, що боронять Україну від загарбників на війні. — Щоб вирости у творців і діяльних мрійників.

Сергій ЗІНЧЕНКО.

Фото автора.

Про виставку «Комунізм і його епоха»

Протягом тижня (з 22 по 29 листопада) в місті (у «Сонячній галереї») проходила виставка «Комунізм і його епоха». Вона виступає як частина пошуків, аби знайти відповіді на запитання: «Наскільки комунізм і наслідки його диктаторських режимів впливають на наше сьогодення?».

Її організували та провели Представництво Фонду Фрідріха НАУМАНА за Свободу в Україні та Білорусі і місцева організація «Об'єднання відповідальних громадян». А її концепцію розробив франкфуртський історик і публіцист Герд КЬОНЕН. На стендах виставки було 25 плакатів, на яких організатори розмістили близько двохсот світлин і документів, що розповідають про те, що сталося 100 років тому, під час так званої Жовтневої революції в 1917-му році. До того ж, з нагоди її відкриття в залі готелю «Аврора» проходила дискусія. Серед її учасників варто відзначити менеджера проекту Фонду Фрідріха НАУМАНА Максима КОЛЕСНИКОВА, доктора історичних наук, професора Національної Академії наук Юрія ШАПОВАЛА, професора кафедри історії Центральної та Східної Європи Київського національного університету імені Тараса ШЕВЧЕНКА Сергія СТЕЛЬМАХА, доктора історичних наук, професора Криворізького педагогічного університету Наталю РОМАНЕЦЬ та одного із засновників місцевої організації «Об'єднання відповідальних громадян» Юлія МОРОЗОВА.

У кожного із учасників була своя роль, свої підходи до розуміння суті словосполучення «Жовтнева революція». Хто був менеджером, хто – спікером, а хто активним дискусантом. До того ж, у цю розмову включилися й присутні на заході представники місцевих громадських організацій та журналісти.

Зокрема, Наталя РОМАНЕЦЬ зосереджувала увагу учасників дискусії та її слухачів на процесі декомунізації й на тому, як він проходить сьогодні в Кривому Розі, а Юрій ШАПОВАЛ більше приділяв увагу феномену націонал-комунізму, який (так уже вийшло) сьогодні є дуже мало вивченим.

Наталя РОМАНЕЦЬ, відповідаючи на моє запитання, що для неї в цьому заході найголовніше, сказала: «Розповісти про особливості процесу декомунізації і, зокрема, про те (як я вважаю), як він із великими перешкодами здійснюється на місцевому рівні. Це, наприклад, пов'язано з офіційною позицією народних депутатів України, обраних від нашого міста, котрі постійно заявляють, що не треба переписувати історію. Тобто, по суті мова йде про заборону роботи історикам; вони намагаються насадити радянську версію історії. Причому це робиться послідовно».

Олена МАКОВІЙ.

Виступили перед дітьми з нагоди річниці Революції Гідності

21 листопада, на четверту річницю від початку Революції Гідності, до Нікопольської школи №2 (до учнів 2-б класу) завітали козаки вже сьогочасної Микитинської Січі.

Це кобзар Борис БАБЕНКО, довбиш Віктор КАРАКУША, підбунчужний Григорій МІХІНО. Діти із задоволенням слухали розповіді козаків. А також – спробували грати на бубнах. Учням найбільше сподобались пісні, які виконали козаки. Це пісні «Хлопці. йдемо», «Мамо», «Пісня січових с трільців». Виконання цих пісень супроводжувалося грою на музичних інструментах: сурми, бандури і кобзи. Учні були в захваті від почутого. Вони дуже вдячні козакам за їхні виступи, за пісні, які вони для них заспівали.

Л. А. АПШАЙ,
класний керівник 2-б класу 2-ї Нікопольської школи.

УТОЧНЕННЯ

У числі 16-му нашої газети за 2017-й рік під матеріалом із заголовком **САКСАГАНСЬКИЙ РАЙОННИЙ СУД МІСТА КРИВОГО РОГУ** має бути підпис Дмитро ЧЕРНЕШ, а не Едуард ЧЕРНЕШ, як там було надруковано. Тож просимо вибачення у автора названого матеріалу за цю неточність.

Редакція газети «Промінь Просвіти Є»

ВІЗЬМІТЬ УЧАСТЬ У КОНКУРСІ!

УВАГА! КОНКУРС!

З нагоди Всеукраїнського тижня права

серед студентів

Конкурс соціального плаката та інфографіки

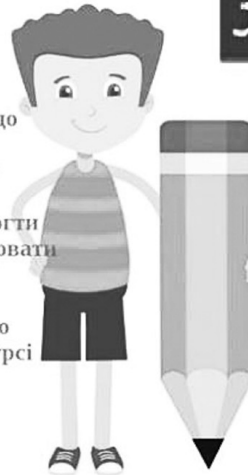
Я МАЮ ПРАВО!

Вміш малювати?

Не байдужий до теми захисту прав людини?

Хочеш допомогти іншим відстоювати свої права?

Запрошуємо до участі у конкурсі соціального плаката!

прийом робіт

1 - 15 грудня

пл.Молодіжна, 1,
каб. 431

Комітет у справах сім'ї та молоді виконкому Криворізької міської ради

Перший криворізький місцевий центр

Криворізьке міське правозахисне товариство

Фонд професійного розвитку

Волонтерська платформа

Довідки за телефонами:
74-39-11; 096-548-05-22

ОГОЛОШУЄТЬСЯ «Конкурс соціального плакату «Я МАЮ ПРАВО!» з нагоди Всеукраїнського тижня права.

Студенти Кривого Рогу запрошуються до участі в конкурсі соціального плакату та інфографіки «Я МАЮ ПРАВО», який вперше буде організовано завдяки співпраці комітету у справах сім'ї та молоді виконкому Криворізької міської ради та Першого криворізького місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги за підтримки молодіжного виконкому та громадських організацій «Фонд «Професійний розвиток», «Криворізьке міське правозахисне товариство», «Волонтерська платформа».

Мета конкурсу – привернути увагу громадськості, молоді до важливості дотримання прав людини, правопросвітництва, захисту своїх прав, а також – з метою формування в українському суспільстві поваги до гідності та прав людини.

Роботи разом із заповненою анкеткою учасники мають надіслати особисто на адресу: м. Кривий Ріг, пл. Молодіжна, буд. 1, каб. 431.

Термін прийому робіт – з 1 до 15 грудня, після

чого конкурсною комісією буде підбито підсумки та визначено переможців, які будуть нагороджені заохочувальними призами. Найкращі роботи будуть оприлюднені.

Вимоги до робіт:

Конкурсна робота має бути виконана будь-якою художньою технікою, на аркуші паперу форматом А2, інфографіка – у форматі .jpg (обов'язково), .tif, .psd високої якості; естетично оформлена.

А ще – має відповідати заданій темі, спонукати захищати свої права чи містити конкретні поради щодо цього.

Крім того, кожен паперовий малюнок повинен містити обрамлення білого кольору (розміром у 3 сантиметри) та має бути підписаний на зворотному боці, а кожен окремий файл у назві має містити прізвище автора.

Відповіді на запитання, які виникнуть, можна отримати, зателефонувавши за такими номерами: 74-39-11 (комітет у справах сім'ї та молоді); 405-54-74, 096-548-05-22 (відділ правопросвітництва Першого криворізького місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги).

Алма РОМАНЕНКО

Від катівень Луб'янки до життя в криворізькому засланні

(Із історії однієї родини)

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

У внутрішніх двориках ішло своє, невідоме нам життя. Ми намагалися вступити в розмову з деким із жителів, але кожного разу нам знаками давали знати, що нас не розуміють. А нам так хотілося розпитати про щойно побачений мазар. Що на сході існує культ могил, ми знали. Нам показували старовинний некрополь, розповідали про звичай ховати померлих знатних людей у стіні. Але, якщо доля була немилосердною до померлого (навіть знатної особи), і смерть наздоганяла його за межами міста, бути похованим у Хіві йому не дозволяло звичай. Ховають там, де помер. Ось чому прах нашого прадіда покоїться

в кількох кілометрах від Хіви. Ми бачили велику кількість жердин з різнокольоровими, переважно білими, полотнищами. Так позначають мазари (могили) святих і знатних людей. А зараз перед нами у вигляді круглого склепіння здіймалася будівля, вхід до якої було завішено білим полотнищем. Ми вже знали, що колір скорботи на Сході не чорний, як у нас, а білий, що в Хіві не закопують померлих в землю (з причини впливу ґрунтових вод), а розмішують у спеціальні ніші, де тіло не розкладається, а перетворюється в мумію.

На Хівинському критому ринку літня узбечка, дізнавшись, що ми з України, дарує нам амулети, котрі охороняють житло від навроку, всілякої нечистої сили і приносять щастя в сім'ю (в Україні такі

амулети називають оберегами). Народна мудрість говорить: «Хто бажає щастя іншому, той і сам його досягне»...

Як одна мить, пролітають 3 дні, насичені стількома подіями, що їх вистачило б на 3 роки. Батько, сестри, мій син Вадим і племінниця Таня ще поїдуть в Ургенч до щойно віднайдених родичів, а я, на жаль, збираюся в дорогу, - закінчилася моя короткочасна відпустка. В аеропорт мене проводжають колеги Шахназар Матрасулов і Давлатьор Рахімов. Лечу по обкомівській броні: розбився літак Ташкент – Навої, і продаж квитків в аеропорту припинено. До побачення, Хіві! До побачення, сонячний Хорезм! Я назавжди збережу в своєму серці щемливе почуття любові до цієї землі, де в тривогах і шуканнях, в горі і радощах проходило життя моїх предків, де починалася юність мого батька, безжально розтоптана тупою і злою силою. Я вдячна хівинцям за щедрість їхніх сердець і шляхетність розуму, що підказав їм повернути батьківщину тому, чие серце завжди їй належало.

Через декілька днів після повернен-

ня батька додому на сторінках газет «Неделя», «Комсомольская правда» з'являються дописи про відвідування батьком Хіви через 70 років. Дізнавшись із газет, що у двадцять роки Абдурасул-Махомадьярович Мадьяров служив у катеринославській кінній міліції, до нього приїздять наукові співробітники Московського музею МВД, розпитують. Фотографують то в старій будівлі, то в міліційному кашкеті. У Москві на якомусь фотоконкурсі експозиція, присвячена спадкоємцю Хівинського престолу, колишньому міліціонеру, має великий успіх. Батько з іронією поставився до всієї цієї метушні, до пропозиції залишитися в Хіві, щоб бути в центрі уваги (батькові навіть обіцяли подарувати особняк – двоповерховий котедж). Він уже розумів і відчував, що перебуває на шляху в інший світ, де прощаються всі гріхи тим, хто примусово був позбавлений батьківщини

На малюнку: (на 1-й сторінці) – Пахлавон Махмуд. Художник Тура КУРЯЗОВ.

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Свідоцтво про державну реєстрацію № 2162 – 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО,
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць. Комп'ютерна верстка Л. Верьовка.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкують офсетним способом КР «Криворізька друкарня» Криворізької міської ради 50050, м. Кривий Ріг, пр. Металургів, 28, тел. 90-63-35.
Обсяг – 1 друкований аркуш. Наклад – 1000 примірників. Замовлення № 2651.